

KÚPEĽNÁ SE (X) ZÓNA

PRIŠLI
RELAXOVAŤ,
ALE NAKONIEC
RIEŠILI
LÁSKU

DADA S. BREZOVSKÁ

KÚPEĽNÁ SE(X)ZÓNA

DADA S. BREZOVSKÁ

Dada S. Brezovská

Kúpeľná se(x)zóna

Copyright © Dada S. Brezovská

Cover design © Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

ISBN: 978-80-89821-45-7

Motto:

Flirt je ako tabletká, nikdy nemôžeme presne predvídať vedľajšie účinky.

Catherine Deneuve

1

„Mám totálnu depku! Všetko mi lezie na nervy, celý svet je nahovno a chlapi sú svine!“ vychrlila Dženy, len čo sa Ivana usadila ku kaviarenskému stolíku.

„Čo sa deje?“ spýtala sa, pripravená poskytnúť morálnu podporu nespokojnej kamarátke.

„Nemala som sex, odkedy som sa rozišla s Frenkym, a včera mi už z toho začalo fakt šibať. Išla som do baru s nádejou, že niekoho zbalím a takmer sa mi to podarilo. Sedel tam Edo, pripitý a našťvaný, lebo ho nechala frajerka, tak som ho poľutovala, pohladkala po stehne, strčila mu jazyk do úst a...“

„Edovi? Preboha! Veď je úplne vymletý!“

„No a čo? Nehľadala som víťaza vedomostného kvízu na intelektuálne debaty! Chcela som si užiť a Edo je na to ako stvorený. Keď chodil so Silvou, všade vytrubovala, že má neskutočnú výdrž.“

„To si už naozaj taká zúfalá?“ povzdychla si Ivana.

„Ty by si čo urobila, keby si dostala nekontrolovateľnú chuť na sex?“

„Určite by som sa nešla strápnovať do baru v malom meste, kde každý každého pozná! Tu sa klebety šíria ešte skôr, ako sa niečo stane.“

„Veď to! Zaprdené malomesto!“ zúrila Dženy. „Už som to mala fajfn rozbehnuté a zrazu sa objavil Frenky. Poklepal

Eda po pleci a povedal: „Túto babu preťahovať nebudeš!“ Vyletela som naňho, že už spolu nechodíme, tak nech sa nestará, ale on len kývol hlavou k dverám, ten sráč sa zdvihol a odcupital ako pudel. No chápeš to?“

„Čomu sa čuduješ, vieš predsa, aký tu má Frenky vplyv.“

„Dobre, má, ale o čo mu, doriti, išlo? Okašľal ma, tak čo sa mi mieša do života?“

„Možno ťa chce naspäť.“

„To ťažko, pred dvomi týždňami som mu volala, či si nechce so mnou dať aspoň rýchlovku, ale iba sa zarehotal a zložil.“

„Čo si urobila? Ty si sa mu ponúkala ako nejaká chudera?“ vybuchla Ivana.

„Kým sme boli spolu, občas spával s bývalými frajerkami, tak prečo by teraz nemohol so mnou?“ odvrkla Dženy urazene.

„Tebe ten celibát fakt udrel na mozog!“

„A čo mám teda robiť? Už som tri mesiace nemala chlapa!“

„A ja vyše roka a nelepím sa na Eda, ktorý nevie ani to, kde sa v jeho priezvisku píše mäkké i a kde ypsilon.“

„Možno nevie, kde má mať tvrdé v mene, ale vie, kam má dať tvrdé v žene!“

„Ale aká si ty aforistka!“

„Už ma toľko nebuzeruj! Radšej niečo vymysli. Nehovor mi, že by si si aj ty nevrzla, keby si mala príležitosť. Len tak, nezáväzne, na odbúranie stresu a zvýšenie sebavedomia. Mám dvadsaťpäť a musím riešiť, kde zohnať nejakého chlapa. Čo bude o dvadsať rokov, keď budem starý šrot s nadváhou, celulitídou a ovisnutými kozami?“

„Toho sa nemusíš báť, tvoje silikóny sa vždy budú hrdo

týčiť. Keď raz otrčíš kopytá, ani vrchnák na truhle nebudú môcť zatvoriť,“ prehodila Ivana.

„Aspoň na niečo bol ten debil dobrý,“ pozrela Dženy pyšne na svoju hrud', „ale čo z toho, že mám výstavné štvorky, keď sa s nimi nikto nemôže pohrať?“ povzdychla si. „Možno preto Eda odpálil! Nechcel, aby siahal na jeho investíciu!“

„Tento zapadákov predsa nie je celý svet. Zabehni do väčšieho mesta a niečo ulov. Vyhneš sa Frenkymu aj klebetám.“

„Jasné! Nahodím sa, učešem, nalíčim, sadnem na autobus, kúpim si lístok smer: Veľký svet, vlezím do prvého baru po ceste, sama si objednám drink, ako nejaká socka a budem čakať, či si ma niekto všimne?“

„Nemusíš čakať, môžeš použiť taktiku, čo si si natrénovala na Edovi.“

„Kašli už na Eda. Nápad to nie je zlý, ale sólo sa zrealizovať nedá. Nepôjdeme spolu? Ako dlho si sa už nebola zabaviť?“

„Päť rokov? Šesť? Sedem? Ani neviem...“

„No vidíš, zatancujeme si, niečo vypijeme, zbalíme nejakých fešáčikov a hneď sa nám bude ľahšie dýchať.“

„A čo mám povedať mame?“

„To ma podrž, že čo má povedať mame!“ plesla sa Dženy po čele. „Povedz jej, že ideš na exkurziu zo školy, ako kedysi, keď sme chceli vypadnúť na chatu.“

„To bol geniálny nápad, len škoda, že ho neprekukla! Keby ma nebola pustila, nemusel ma tam Dano nabúchať a následne mi zničiť sedem rokov života. Nezabúdaj, že mám malú dcéru a rodičia ma už pol roka sponzorujú, lebo nemám muža ani robotu. Nemôžem im len tak

mimochodom oznámiť, že idem v noci žúrovať do disko baru, nech mi dajú stovku a postrážia decko.“

„Hmm, to je fakt,“ uznala Dženy. „A nemohli by sme ísť spolu niekam na dovolenku? Napríklad k moru, tam by bolo z čoho vyberať.“

„Bez Mirky?“

„Nie, samozrejme, aj s ňou.“

„A to ju akože nechám v noci samu, pôjdem na ťah, privlečiem si niekoho a zvalím sa s ním na vedľajšiu posteľ? Okrem toho, na taký luxus nemám prachy.“

„Doriti, ty všetko ofrfeš! A čo tuzemský pobyt? Na ten by si naškriabala? Ak nie, založím ťa. Fotenie, čo mi dohodol Frenky, hodilo celkom slušný balík.“

„Kam by si chcela ísť teraz v apríli? Na Zemplínsku šíravu?“

„Do Tatier?“ navrhla Dženy.

„Ako budeš propagovať svoje vylepšené prsia, keď v Tatrách sa ešte v máji chodí vo vetrovke?“

„Tak vymysli niečo ty, keď si taká múdra!“

„Čo napríklad kúpele?“

„Kúpele? Tebe preskočilo?“

„Vieš, koľko existuje vtipov o kúpeľných aférach? Asi nevznikli len tak! V kúpeľoch organizujú pre hostí spoločenské akcie, iste sú tam aj nejaké bary alebo kaviarne, spoločné stravovanie, skupinové cvičenia, bazény... Milión príležitostí niekoho stretnúť.“

„Pre frustrované, tridsať rokov vydaté paničky to môže byť šanca na úlet, takým veľa k šťastiu netreba, ale čo by sme mohli v kúpeľoch zažiť my? Najmladší chlap tam bude mať približne toľko, ako môj foter!“

„Do kúpeľov nechodia len starí a chorí, niektoré firmy

tam posielajú svojich zamestnancov na rekondičné pobyty. Moja teta bola na takom vlani a po návrate preberali s mamou pikošky. Začula som, ako hovorila o nejakých mladých colníkoch a chlapcoch z US Steelu.

„Otázka znie, čo si tvoja teta predstavuje pod pojmom „chlapec“.“

„Ona má štyridsať, takže za chlapca pravdepodobne považuje muža pod touto vekovou hranicou.“

„No, to by ešte šlo. Koniec koncov, jednalo by sa len o chvíľkovú záležitosť, takže vek nie je rozhodujúci. Tebe by štyridsiatnik prekážal?“

„Ja nepocitujem nutkavú potrebu nechať sa prekotiť nejakým cudzím chlapom. Ešte mám v živej pamäti moje neslávne spolužitie s Danom. Ale ak sa rozhodneš ísť loviť do kúpeľov, rada ti budem robiť garde, moja chrbtica to určite ocení. Len či to zvládne moja peňaženka.“

„Možno to nie je taký zlý nápad,“ pripustila Dženy. „Vieš čo? Ty ešte nenápadne od tety zisti, ako to v kúpeľoch chodí, a ja pozriem ponuky na nete. Ak to bude vyzeráť nádejne, niečo vymyslíme.“

O dva dni už mala Dženy vypracovaný plán a s nadšením ho predstavila Ivane.

„Aha, čo som našla! Relaxačný pobyt so zľavou tridsať percent, ak si objednáme ubytovanie minimálne na sedem dní. Každý pracovný deň dve procedúry, plná penzia, voľný vstup do bazénov. Pozri na ubytovanie! Vlastná kúpeľňa, malá miestnosť s kreslami, stolíkom, telkou, chladničkou a balkónom a vedľa dvojlôžková izba. A čo je podstatné, je to v budove bez recepcie, takže si prípadnú návštevu môžeš priviesť úplne inkognito!“

Dženy klikla na ďalšiu položku.

„Tu sú možnosti využitia voľného času, bazény, fitko, sauna, prenájom bicyklov, tenisové kurty, biliard, bowling, jazda na koni, výlety po okolí. V stredu kultúrny program a v sobotu tanečná zábava. Vo vestibule hlavnej budovy je malá kaviareň s výhľadom na recepciu. Zistila som, že nástupy na poisťovňou a zamestnávateľmi hradené pobyty sú väčšinou v sobotu, ale ostatní rekreanti si môžu vybrať aj iný deň. Takže my prideme trebárs vo štvrtok alebo v piatok, porozhliadame sa a v sobotu môžeme pekne z kaviarne sledovať, aký materiál nám prichádza. Večer na zábave zahájime útok. Predpokladám, že tam budú všetci nováčikovia, nikto si nenechá ujsť príležitosť nájsť niekoho do páru alebo do partie. Keby sa však náhodou stalo, že neobjavíme nič použiteľné, päť kilometrov od kúpeľov je okresné mesto, kde určite bude nejaký bar. To zistíme priamo na mieste.“

„Chceš tam stráviť mesiac, či ako chceš všetko stihnúť?“ skočila jej do reči Ivana.

„Niečo môžeme vynechať, napríklad výlety. Naša cieľová skupina iste nebude chodiť po hradoch, zámkoch a jarmokoch. Tenis tiež nebudeme hrať, ale okolo kurtov pošpicľovať môžeme. Najväčšie nádeje však vkladám do bazénov, fitka, bowlingu a vinárne.“

„Mala by si krotiť svoje nadšenie. Predsa len sú to kúpele pre ľudí s chorobami pohybového aparátu a nie rekreačné stredisko atletického zväzu. Možno sa tam vyskytnú nejaké mladšie ročníky, ale stále tam bude prevaha tých starších.“

„Tiež som si spočiatku nerobila veľké ilúzie, ale pozri, čo som vysnorila. Recenziu od futbalistov! Strávili tam týždeň pred začiatkom vlnajšej futbalovej sezóny a vraj aj vďaka

profesionálnej starostlivosti, ktorú im personál poskytol, sa im v lige mimoriadne darilo. Tvoja teta mala pravdu, chodia tam aj mladí samci v plnej sile!“ jasala Dženy. „Predbežne som rezervovala desať dní v máji. Máj – lásky čas! To by v tom bol čert, aby sme niekoho nezbalili!“

„Je to dobrá ponuka, ale pre mňa je to pridrahé aj s tou zľavou a nemám odvahu pýtať si peniaze od rodičov. Už do nás investovali dosť.“

„Urobíme to takto! Ja ti prachy požičiam a keď začneš zarábať, vrátiš mi ich. Trebárs aj v splátkach. Vaším povieme, že som vyhrala pobyt pre dve osoby a nemám s kým ísť. Sami ťa budú posielat', keď ich presvedčíme, že je to zadarmo. Veď už niekoľko mesiacov skučíš, ako ťa bolí chrbát. A rozvod ti tiež nepridal radosti, potrebuješ sa zrelaxovať.“

„Rada by som na chvíľu vypadla z domu,“ priznala Ivana, „len mám obavy o Mirku. Ešte nikdy sme neboli odlúčené dlhšie ako dva dni.“

„Neboj, prežije to. Vaši sa o ňu postarajú, aj úlohy s ňou napíšu. Veď prváčikovia toho veľa nemajú. Od júna nastupuješ do práce, kedy si oddýchneš, ak nie teraz?“

„To je fakt, v novej robote nebudem mať niekoľko mesiacov nárok na dovolenku a počas leta ma určite poriadne využijú na zastupovanie ostatných.“

„No vidíš! Tak čo? Môžem to potvrdiť?“

„Dobre, potvrd.“

„Yes, yes! Uvidíš, že nebudeš ľutovať! Bude to najlepšia dovolenka tvojho života!“

2

V šatni traťových robotníkov sa miešal pach prepotených montérok, alkoholu a cigaretového dymu. Partia chlapov zostala po práci dlhšie, aby pripili na zdravie svojmu kolegovi. Každá príležitosť hodiť do seba zopár poldecákov bola dobrá, najmä ak sa ulievalo zadarmo, a Roman dnes na nich nešetril.

„Na zdravie, Romanko! Aspoň dnes si si mohol dať panáka, kto to kedy videl, aby sa oslávenec nalieval takouto žbrndou?“

„Keď ju miluješ, nie je čo riešiť,“ ukázal Roman na nápis na plastovej fľaši.

„Len aby ti z nej nezhrdzaveli rúrky, občas by si ich mohol preliať nejakým čístitlom,“ nedal sa odbiť Fero.

„Nechaj si od Ferka poradiť, ten už vypil kadečo,“ prezradil na kamaráta Rudo, „aj svokrinu medecínu na boľavé kolená!“

„Nie je to škoda zalievať burinu alkoholom? Veď si to mazanie mohla vyrobiť aj z bravčovej masti! Je pravda, že to chutilo odporne, no lieh je lieh. Nevieam, čo to bol za humus, tri dni som v sebe nič neudržal. A tie křče! Už to vyzeralo, že som s chľastom skončil, ale aha! Uzdravil som sa!“ Na dôkaz, že je už úplne vyliečený, kopol do seba naliatu borovičku.

„Hamuj, lebo netrafiš domov!“ brzdil ho Pišta.

„To hovorí ten pravý! Cestovateľ storočia!“ odsekol Fero.

Pišta bol známy tým, že len čo si sadol do vlaku, zaspal. Keď bol triezvy, zobudil sa vždy pár minút pred svojou zastávkou, no keď mal vypité, časový spínač sa zasekol a on sa previezol aj o niekoľko staníc.

„Ale aspoň som videl kus sveta!“

„Kus sveta, hej, so zavretými očami!“ rehotali sa ostatní partáci.

„Ale keď ja sa, chlapi, v tom vlaku najlepšie vyspím. Doma mi žena nedá vydýchnuť, buď musím robiť, alebo súložiť! Kto to má vydržať?“

„Môj zlatý, máš mladú ženu a staviaš jej haciendu, tak sa obracaj. Alebo nás zavolaj na brigádu, tuto Fero má ruky ako lopaty, za fľašku pálenky ti pomôže okolo domu a ja sa zatiaľ premôžem a odrobím za teba manželské povinnosti,“ ponúkol sa Paľo.

„Ty si len svoju roľu obrábaj, o moju sa nestaraj!“ zagánil naňho Pišta.

„Jááj, moja je úplný opak tvojej, tá ma pustí pod sukňu tak raz za mesiac, aj to len vtedy, keď niečo potrebuje,“ mávol rukou Paľo a natiahol sa za naliatym pohárikom.

„Vidíš, Romanko, o čo prichádzaš, keď sa trúnku a ženám vyhýbaš?“ podpichol oslávenca Matúš, najstarší z chlapov. „Oženiť by si sa mal, inak sa unudíš na smrť.“

„Veru, veru, štyridsiatka na krku, máš najvyšší čas! O pár rokov ti prestane pero písať a čo tu po tebe zostane? Aspoň jedného fafrnka by si mal umiesiť. Ideš do kúpeľov, tak si tam nájdí nejakú babu, čo z teba vytrasie tie našetrené zásoby,“ pridal sa Fero.

„Ak už z neho všetky zásoby nevytriasla podbijačka,“ utrúsil Rudo.

„Na niečo je tá rachotina dobrá, jazdí na nej iba päť rokov a už dostal kúpele. My, čo sa lopatami a čakanmi oháňame, musíme mať odmakaných dvadsať! Keď sa dostanem prvýkrát na liečenie, už bude mať o mňa záujem leda tak hrobár,“ ozval sa päťdesiatnik Ondrej.

„Tebe, Ondro, by veru mohli dať výnimku, tiež si často vystavený otrasom, len škoda, že sa kopance od elektriny nepočítajú,“ neodpustil si poznámku Rudo. „Koľkokrát ťa to už švaclo?“

„Štyrikrát, ale takého chlapa ako som ja nejaká sprostá elektrina nezloží,“ buchol si Ondrej do hrude. „Ak by mi to zabezpečilo pobyt v kúpeľoch, tak by som ešte nejakému živému káblu ruku podal.“

„Áááale, veď by ťa žena aj tak samého nepustila! A aká zábava by to potom bola? Musel by si sŕkať chrachelku z plácatého hrnčeka s dlhým pipasárom a prepletať nohami na zábave. Do krčmy by si ani nos nestrčil, a ak by ti pohľad zabľúdil na cudziu riť, tak by ťa Hanka nakopala do tej tvojej. Nie je ti lepšie s nami?“ Fero zdvihol ďalší poldecák. „Ale Roman je slobodný, potrebuje zmeniť revír, keď tu žiadnu babu nenašiel. Možno sa mu inde pošťastí, a ak nie, nejakú mu dohodíme. Nemôžem sa pozeráť, ako bezstarostne si žije, kým my musíme denne bojovať s tými našimi xantipami!“

„Tak, tak, pravdu máš,“ prisvedčil Paľo.

Chlapi sa ďalej podpichovali, vyťahovali svoje zážitky a z fliaš rýchlo ubúdalo. Roman usrkoval kofolu a čakal, kým sa partia poberie domov. Zvykol si na ich svojské vtipkovanie, no nikdy úplne nezapadol. Predtým sa pohyboval v spoločnosti ľudí, ktorí mali iné priority a uprednostňovali iný humor. Ale potom sa mu Štastena otočila chrbtom...

Mal všetko. Dobre platenú prácu, kamarátov s podobnými záujmami i krásnu priateľku. Jeho bohémsky život ukončila mamina choroba. Zdravotné problémy sa začali prejavovať postupne, pohybovala sa čoraz ťažkopádnejšie, mávala závraty, bolievali ju kríže, z rúk jej vypadávali predmety a noha sa jej občas nekontrolovateľne triasla. K lekárovi ísť nechcela, bola presvedčená, že sú to dôsledky dlhoročnej ťažkej práce. Suseda ju natierala všemožnými masťami, ale nepomáhalo. V jedno ráno sa nedokázala postaviť z postele. Roman bol vtedy náhodou doma, zavolał sanitku, zobrali ju do nemocnice a začal sa kolobeh vyšetrení. Keď jej diagnostikovali Parkinsonovu chorobu a vysvetlili Romanovi prognózy, rozhodol sa, že bude mame nablízku. Bol jej to dlžný. Vychovala ho sama, po otcovej smrti sa musela pretĺkať ako sa dalo, no Roman nikdy netrpel citovým ani materiálnym nedostatkom. Napriek všetkým problémom, ktoré musela denne zvládať, si vždy naňho našla čas, podporovala ho aj v jeho nebezpečnom koníčku, hoci trpla, či sa mu niečo nestane.

Vzdal sa zamestnania – svoju prácu totiž vykonával v rôznych kútoch Slovenska a často bol mimo domu aj niekoľko dní, či týždňov – a zamestnal sa ako traťový robotník. Pracovná doba mu vyhovovala, ale práca ho ubíjala. Ťažko si zvykal aj na mizernú mzdu. Pokúšal sa nájsť si niečo iné, čo by viac vyhovovalo jeho nárokom, vzdelaniu a dobrodružnej povahe, ale plány mu skrížil úraz. Pri dvíhaní bremena sa roztrhlo ocelové lano a rozťalo mu ľavé líce. Škaredá jazva sa ťahala od ucha až k ústam a sťahovala mu vonkajší kútik oka nadol. Jeho kedysi súmerná tvár sa zmenila na nepoznanie.

Ťažko sa zmieroval so svojím novým vzhľadom a nebol

sám. Všimol si, že aj Natália sa ho štíti, vymýšľala si výhovorky, aby sa s ním nemusela stretnúť, až nakoniec pochopil, že ich trojročnému vzťahu odzvonilo. Rúcať sa vlastne začal už vtedy, keď zmenil profesiu. Obyčajný robotník s nízkym platom nebol to, čo si po svojom boku predstavovala, hoci to malo byť iba dočasné riešenie. Ani jeho vzťah k matke nebol Natálii po vôli. Nedala si vyhovoriť, že nejde o žiaden Oidipov komplex, ale o starostlivosť, ktorú je rodičom povinný poskytnúť každý normálny potomok. Prišiel o milovanú ženu aj o vyhliadky na lepšiu prácu. Keď si potenciálni zamestnávateľia prečítali jeho životopis, mali záujem, keď ho uvideli, už bolo miesto obsadené. Všade. Bez výnimky. Nakoniec nemal inú možnosť, len zostať pri údržbe železničných tratí. Po návrate z pé-enky mu ponúkli miesto vodiča podbijačky. Hluk, otrasy a slimačie tempo traťového stroja ho privádzali do zúfalstva, ale nemal na výber. Osud ho zrazil na kolená. Mal tridsaťpäť rokov a život v ruinách.

Poukaz na rekondičný pobyt ho nepotešil, skôr naopak. Pri ľuďoch, s ktorými prichádzal denne do kontaktu, sa už svojím vzhľadom nezaoberal, boli na jeho zohavenú tvár zvyknutí, no ak mal prísť do cudzieho prostredia, prežíval doslova muky. A teraz ho posielajú na miesto, kde sa denne premeli množstvo ľudí a on sa im nebude môcť vyhnúť! Odmietnuť nemohol, pobyt je povinný, hradí ho v plnej výške zamestnávateľ, dokonca mu za jeho absolvovanie vyplatí aj mzdu. Každý človek by takú dovolenku bral všetkými desiatimi, len Roman sa už niekoľko týždňov trápi a psychicky pripravoval na nenápadné, zvedavé, či dokonca bezočivé pohľady rekreatív a personálu.

„Len si choď oddýchnuť, Romanko, zaslúžiš si to,“ pobádala ho mama. „Stretneš nových ľudí, prídeš na iné myšlienky. Chlapi, s ktorými robíš, nie sú zlí, ale nie je to pre teba vhodná spoločnosť.“

„Myslíš, že v kúpeľoch nájdem lepšiu? Keď počúvam zážitky kolegov, každému ide iba o to, aby sa čo najskôr mohol zložiť niekam k výčapu.“

„Veď tam hádam nebudú len samí korheli! A keby aj, čo ťa po nich, ty si budeš užívať masáže od nejakej šikovnej masérky.“

„Ak nezdrhne, len čo ma zbadá,“ poznamenal trpko. Matka zväznela.

„Keby ženy vedeli, aké máš dobré srdce, malý šrám na tvári by si ani nevšimli.“

„Bohužiaľ, srdce nevidno, zato jazvu už z diaľky. Najradšej by som nikam nešiel. Budem si tam pripadať ako exponát v múzeu kuriozít.“

„Je to moja vina! Keby som bola išla skôr na vyšetrenia, lekári by mi možno hneď nasadili lieky a nemuselo ťa postihnúť toľké nešťastie,“ rozplakala sa. „Robil by si, čo ťa baví a nebol by si pripútaný ku mne a k tej hlučnej mašine!“

„Netráp sa, mama, mohlo sa mi to stať hocikde,“ chlácholil ju. Pravdou však bolo, že aj on občas premýšľal, ako by sa jeho život vyvíjal, keby im Parkinson neobrátil všetko naruby.

Mama sa dlho nevedela zmieriť s diagnózou, trpela nespavosťou, odmietala jesť a často hovorila o smrti. Roman ju povzbudzoval, pravidelne s ňou cvičil a veril, že sa uzdraví. Nevedno, či to bola jeho viera, alebo vhodná kombinácia liekov, no mamin stav sa zlepšil. Lekári ich

však upozornili, aby sa priveľmi netešili, lebo k úplnému vyliečeniu nikdy nedôjde a postupne budú pribúdať komplikácie obmedzujúce pohyb a znemožňujúce normálny život. Dočasné zastavenie progresu choroby im však doprialo čas, aby si na novú situáciu zvykli. Teraz sa horšie obdobia striedali s lepšími, no s výdatnou pomocou susedy a príležitostnou asistenciou opatrovatelky to zvládali, ako sa dalo.

„Čo ak sa ti pohorší, kým budem preč?“ robil si starosti Roman.

„Bude tu so mnou Anežka, pomôže mi, a ak by to bolo veľmi zlé, zavolá ti,“ uistovala ho mama. Anežka, šesťdesiatpäťročná vdova, ktorá na matku dohliadala, keď bol Roman v práci, sľúbila, že sa na týždeň nasťahuje do ich domu, aby mama nezostala bez dozoru.

„Dobre, pôjdem tam, aj tak nemám inú možnosť,“ vzdychol si rezignovane. Možno mu týždeň oddychu naozaj prospeje.

3

Dušan prechádzal medzi regálmi v supermarkete s neodbytným pocitom, že ho niekto pozoruje. Keď pri polici s vínom vyberal vhodný prezent pre svojich hostiteľov, pristúpil k nemu muž približne v jeho veku.

„Prepáčte, nie ste vy náhodou Dušan Dudák?“

„Áno,“ prikývol a premeral si neznámeho. Zdal sa mu povedomý, ale nemohol si spomenúť, odkiaľ ho pozná.

„Ja som Marek Kopta, pamätáš si ma? Chodili sme spolu do základky, kým ste sa neodstáhovali.“

Dušanovi sa rozjasnilo. „Jasné, kamoš, prepáč, že som ťa hneď nespoznal, bez kučeravej hrivy vyzeráš úplne inak!“ S úsmevom prijal Marekovu ruku a priateľsky sa objali. „Kde sa tu berieš?“

„Ja tu žijem. A ty? Nehovor, že aj ty tu bývaš!“

„Nie, prišiel som na víkendové školenie,“ vysvetlil Dušan.

„Chystáte žúrku?“ kývol Marek hlavou smerom k fľaši, ktorú mal Dušan v nákupnom vozíku.

„To je darček. Manželka mi vybavila ubytovanie u jej známych, aby som nemusel platiť drahý hotel. Vôbec ich nepoznám, netuším, čo im mám priniesť, o čom sa s nimi budem rozprávať a už vôbec si neviem predstaviť, ako sa tam večer vyzlečiem a uložíť na rozkladacom gauči,“ vystrúhal Dušan znechutenú grimasu.